

det maa jeg maaske med det samme nævne —, at de store Nedsættelser paa offentlige Arbejder fra Budget til Regnskab kan der ikke regnes med paa dette Regnskab paa Grund af den ændrede Opstilling med Hensyn til Genbevillinger. Dette er jo ikke rigtigt, thi der er akkurat det samme Opstillingsprincip med Hensyn til Genbevillinger, som der var i Fjor. Endvidere pegede det ærede Medlem Hr. Rode paa, at der var blevet 20 Mill. Kr. mindre i likvide Midler i Perioden fra 1. April til 31. December, og vilde deraf drage den Slutning, at der nødvendigvis maatte blive Underbalance paa Regnskabet. Dette er ikke nogen rigtig Slutning, thi det ærede Medlem glemte at tage i Betragtning de betydelige Beløb, der kasse-mæssigt altid gaar ud som Følge. . . . (Zahle: Vil Ministeren ikke vise den Høflighed at tale noget højere. De kan slet ikke høres). Ja, De kan aldrig høre, hvad jeg siger, men jeg tror, jeg taler saa højt, at de andre Medlemmer i hvert Tilfælde kan høre det. Altsaa, jeg tror, det ærede Medlem Hr. Rode har glemt, at der kasse-mæssigt gaar betydelige Beløb ud under Supplementsperioden, og derfor kan man ikke ræsonnere saaledes, som det ærede Medlem har gjort.

Det ærede Medlem Hr. Stauning gjorde endvidere den Bemærkning, at Overskuddet paa Statsvirksomhederne kunde han ikke regne for noget, thi, sagde han, vi skulde blot ligesom de socialistisk styrede Kommuner opføre tilstrækkeligt til Fornylse og Amortisation, saa vilde der ikke blive noget Overskud. Men det ærede Medlem glemmer, at i den Balance, vi her taler om, er § 26 indbefattet, det vil sige, at alle Nyanskaffelser betales helt ud i det paagældende Aar minus de 10 Mill. Kr. til Salg af Obligationer til Erhvervelse af indtægtgivende Statsaktiver. Det vil sige, at der er til Statsvirksomhederne paa § 26 opført ikke mindre end 35 Mill. Kr. minus de 10 Mill. Kr. Det giver 25 Mill. Kr.s Udgifter, som de nævnte Kommuner afholder, vel delvis af de Amortisationsfond, som det ærede Medlem omtalte, men dog overvejende ved Laan. Endvidere sagde det ærede Medlem, at de nævnte socialistisk styrede Kommuner bebyrder først Anlægene med Normalrente, inden de faar Overskuddet frem. Jeg maa indrømme, at i Statsholdningen ønsker jeg ikke ganske at efterligne dette Eksempel. Jeg vil foreløbig være tilfreds, naar der kan opnaas Normalrente, jeg stiler ikke saa højt som f. Eks. Københavns Kommune, der ved en ekstraordinær høj Beskatning

paa Nødvendighedsartikler som Gas og Elektricitet tilvejebringer et meget betydeligt Plus paa de vedkommende Konti. Jeg tror ogsaa, at det ærede socialdemokratiske Parti vilde være de første, der kraftigt protesterede, hvis vi udover Normalforrentning for Statsbanerne og de indtægtgivende Virksomheder som Helhed realiserede et Overskud forholdsvis lige saa stort som det, man i Københavns Kommune realiserer for Gas- og Elektricitetsværker. Jeg tror, at da vilde man faa at høre om en indirekte Beskatning, som klodsede noget.

Det ærede Medlem spurgte mig, om Landmandsbankens Skyld til Nationalbanken var paa Tale under Juli-Rekonstruktionen. Nej, derom blev der ikke talt synderligt; jeg erindrer egentlig ikke, at der blev talt noget derom, undtagen at der blev gjort en Bemærkning om, at denne Skyld paa dette Tidspunkt var i Aftagen. Det drejede sig imidlertid her om et Mellemværende mellem Nationalbanken og Landmandsbanken, og der faldt fra Nationalbankens Side ingen Udtalelser, der viste, at man var foruroliget over dette Forhold. Det var helt andre Ting, Forhandlingen drejede sig om da, de store, tvivlsomme Konti, Vekselererkonti, Transatlantisk Kompagni og de andre, som Striden stod om.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel talte om en Begrænsning af fremmedes Ret til at erhverve fast Ejendom her i Landet og henpegede med Rette paa visse foruroligende Tegu fra Sønderjylland paa en stigende Tilbøjelighed til Erhvervelse fra tysk Side af Ejendomme, der tidligere har tilhørt dansksindede Folk. Den, der kraftigst har givet denne Bekymring Udtryk, er Hr. H. P. Hanssen, og jeg kan ganske tiltræde de Betragtninger, som er fremkommet i den Anledning; det er ganske sikkert et Forhold, som man fra dansk Side i allerhøjeste Grad maa være opmærksom paa. Men det er ikke med Urette, naar Hr. H. P. Hanssen først og fremmest henpegede paa det ønskelige i, at den gamle Agt-paaagivenhed, den Agt-paaagivenhed, der under det tyske Herredømme var fra den danske Befolknings Side med Hensyn til at bevare Jorden paa danske Hænder, med Hensyn til at bringe Ofre i saa Henseende og med Hensyn til at anvende al den moralske Pression, om jeg saa maa sige, som kunde anvendes paa Danske, i Retning af ikke at sælge deres Ejendom til Tyskere — at denne Aand maatte leve noget stærkere op. Det er jo ganske sikkert, at der kan